

DE KANGOEROEKRONIEKEN

MARC-LUWE KLING

DE
KANGOEROE
KRONIEKEN

Opvattingen van een vrijpostig buideldier

Vertaald door Elbert Besaris

Uitgeverij De Harmonie

WATVOORAFGING:

NIETS.

DE KANGOEROE VAN
TEGENOVER

Dingdong. De bel. Ik loop naar de deur, doe open en sta oog in oog met een kangoeroe. Ik knipper met mijn ogen, kijk achter me, de trap op, de trap af. Kijk recht vooruit. De kangoeroe staat er nog steeds.

‘Hallo,’ zegt de kangoeroe.

Zonder mijn hoofd te bewegen kijk ik nog eens naar links, naar rechts, op mijn horloge en ten slotte naar de kangoeroe.

‘Hallo,’ zeg ik.

‘Ik ben hiertegenover komen wonen, en ik wilde pannenkoeken gaan bakken, maar ik kwam er net achter dat ik geen pan heb...’

Ik knik, loop naar de keuken en kom terug met een pan.

‘Mijn hartelijke dank,’ zegt de kangoeroe en laat de pan in zijn buidel zakken.

Ik knik, en hij verdwijnt achter de voordeur aan de overkant. Met mijn linkerwijsvinger tik ik een paar keer op het puntje van mijn neus – en doe de deur dicht.

Niet veel later gaat de bel weer. Meteen trek ik de deur open, want ik sta er nog achter.

‘O!’ zegt de kangoeroe verrast. ‘Dat was snel. Eh... Ik kwam er net achter dat ik ook geen zout heb...’

Ik knik, loop naar de keuken en kom terug met een zoutvaatje.

‘Hartelijk dank! Als u toevallig ook nog een beetje melk en meel zou hebben...’

Ik knik en loop naar de keuken. De kangoeroe pakt alles aan, bedankt me en vertrekt. Twee minuten later gaat de bel weer. Ik

doe open en overhandig de kangoeroe twee eieren en olie.

‘Dank u,’ zegt de kangoeroe. ‘Goed vooruitgedacht. Mocht u toevallig ook nog een garde of een mixer hebben...’

Ik knik en ga op zoek.

‘En een beslagkom misschien!’ roept de kangoeroe me achterna.

Tien minuten later gaat de bel weer.

‘Geen fornuis...’ zegt de kangoeroe alleen.

Ik knik en doe een stap opzij.

‘Eerste rechts,’ zeg ik.

De kangoeroe gaat de keuken in en ik loop achter hem aan. Hij staat zo te klungelen dat ik de pan overneem.

‘Als u toevallig nog iets heeft voor erop...’ zegt de kangoeroe. ‘Gemengde groenten of wat gehakt?’

‘Gehakt zou ik eerst moeten halen,’ zeg ik.

‘Geen probleem. Ik heb de tijd,’ zegt de kangoeroe. ‘Kan het beslag mooi nog wat luchtiger worden.’

Ik haal mijn sleutels van het haakje.

‘Maar niet naar de Lidl!’ roept de kangoeroe me achterna. ‘De arbeidsvoorwaarden zijn daar werkelijk bene...’

Ik ga dus naar de slager en koop gehakt. Als ik de hal van de flat weer binnenkom, loop ik de onderbuurvrouw tegen het lijf.

‘Heppu die nieuwe buurman al gezien?’ vraagt ze.

Ik knik.

‘Nou, die kom hier ook niet vandaan, hè?’ vraagt ze en krabt aan haar hitlersnorretje. Natuurlijk heeft ze niet echt een snor. Het is meer een soort dons. Hitlerdons.

‘Nog effe en die klote-Turreken hebben de hele flat overgenomen.’

Ik kijk nog eens beter. Hm. Misschien is het toch een snorretje.

‘Heppik wat van u aan?’

‘Volgens mij komt hij uit Australië,’ zeg ik.

‘Australië, zeggu. Ook goed. Maak het ook uit. Ik krijg helemaal de zenuwen van die islam.’

Pok pok. Er wordt geklopt. Wie kan dat zijn op dit uur? Ik loop naar de deur en doe open.

‘Ah. U bent het,’ zeg ik.

‘Hallo,’ zegt de kangoeroe. ‘Mag ik binnenkomen?’

‘Natuurlijk,’ zeg ik.

Hij huft langs me heen de woonkamer in.

‘Houdt u van Nirvana?’ vraagt hij en ploft in de luie stoel.

‘De band?’ vraag ik en laat me op de bank vallen.

‘Nee, het hiernamaals!’ zegt hij. ‘De band natuurlijk! U stelt graag onnodige vragen, zeg...’

‘Ja.’

‘Ja wat? U houdt van Nirvana of u stelt graag onnodige vragen?’

‘Allebei,’ zeg ik. ‘Mijn levensmotto is: liever vijf keer vragen dan m’n hersens uitdagen. En *Nevermind* was de eerste plaat die ik kocht.

‘Echt waar?’ vraagt de kangoeroe.

‘Nee. In werkelijkheid was het “Una Paloma Blanca” van George Baker.’

‘I’m just a bird in the sky?’ vraagt de kangoeroe.

‘Precies,’ zeg ik. ‘No one can take my freedom away. Maar ik wou dat het *Nevermind* was geweest.’

‘Moet u eens zien wat ik toevallig bij me heb,’ zegt de kangoeroe en haalt een knalblauwe lp uit zijn buidel tevoorschijn. ‘Vindt u het erg als ik deze hier even draai? Ik heb thuis namelijk mijn geluidsinstallatie nog niet aangesloten en...’

Ik knik en wijs naar de platenspeler.

Here we are now – entertain us...

‘Mag ik vragen wat u voor de kost doet?’ hervat de kangoeroe ons gesprek.

‘Hoezo?’ vraag ik.

‘Nou ja, u bent overdag altijd thuis en – zonder nu al te persoonlijk te worden – het is één uur ’s middags en u loopt rond in uw pyjama.’

‘Ik, eh... ben, nou ja, een soort van, eh, kunstenaar,’ zeg ik. ‘Ik werk ’s nachts.’

‘Vrijend kunstenaar?’ vraagt de kangoeroe.

‘Vrij kunstenaar, heet dat.’

‘Aha.’

‘Ik schrijf verhalen en liedjes, en daarmee treed ik op en...’

‘Ooo! U bent kleinkunstenaar!’ roept de kangoeroe.

Ik krimp ineen. ‘Aargh! Niet dat vreselijke woord.’

‘Kleinkunstenaar?’ Opnieuw krimp ik ineen.

‘Kent u dat nummer van de rockband Tocotronic: “Ik haat jullie om je kleinkunst uit de grond van mijn hart?”’ vraagt de kangoeroe.

‘Yep,’ zeg ik. ‘Algeheel vreselijk.’

‘Oké.’

‘En u?’ vraag ik. ‘Wat doet u?’

‘Ik ben communist,’ zegt de kangoeroe.

‘Aha.’

‘Iets op tegen?’

‘Nee, nee.’

De kangoeroe kijkt me uitdagend aan.

‘Trotski?’ vraag ik.

‘Ho Chi Minh,’ zegt de kangoeroe.

Hij wijst naar een doos op tafel.

‘Wat zijn dat?’

‘Kersenbonbons,’ zeg ik.

'Mag ik?'

'Tast toe. Vind ze toch niet lekker.'

Hij gooit twee bonbons naar binnen.

'Heerlijk!' roept hij. 'Ook eentje?'

'Nee. Ik vind ze niet lekker. Luistert u dan niet?'

'Kennelijk niet,' zegt de kangoeroe. 'Had u zelf kunnen bedenken.'

'Nee,' zeg ik. 'Mijn levensmotto is: liever vijf keer vragen dan m'n hersens uitdagen. Luistert u dan niet?'

'Kennelijk niet,' zegt de kangoeroe. 'Had u zelf kunnen bedenken.'

'Nee,' zeg ik. 'Mijn levensmotto is: liever vijf keer vragen dan m'n hersens uitdagen. Luistert u dan niet?'

'Kennelijk niet,' zegt de kangoeroe. 'Had u zelf kunnen bedenken.'

'We zitten gevangen in een eindeloze loop,' zeg ik.

'Klopt,' zegt de kangoeroe.

Hij neemt nog een bonbon.

'Kleinkunstenaar dus...' zegt hij en grinnikt opeens. 'Kijk daar zijn we – amuseer ons!'

'Doet u dat vaker?' vraag ik.

'Citeren, bedoelt u?'

'Ja.'

'Zullen we elkaar tutoyeren?'

'Wat mij betreft prima,' zeg ik.

'Ik geloof dat dit het begin is van een prachtige vriendschap.'

De kangoeroe heeft me uitgenodigd om om negen uur te komen eten. Misschien wil hij het goedmaken, omdat hij mijn koelkast heeft geplunderd, misschien hoopt hij op een voordeurplaatje voor een Voorbeeldige Socialistische Woongemeenschap. Als ik om vijf over negen de deur binnenstap, is de kangoeroe al begonnen met eten.

‘Je bent laat,’ zegt hij met volle mond.

Ik lust alles behalve vis, had ik nog gezegd toen hij me uitnodigde.

We eten vissticks.

‘Ik eet geen vis,’ zeg ik.

‘Kan je rustig eten,’ zegt de kangoeroe. ‘Is gewoon kip.’

‘Wat?’ zeg ik.

‘Is allemaal kip,’ zegt de kangoeroe. ‘Visburgers, varkensschnitzel, rundergoulash: allemaal kip.’

‘Allemaal kip?’ vraag ik.

‘Ja, behalve kipnuggets,’ zegt de kangoeroe.

‘Kipnuggets?’

Ik moet echt stoppen met het onnozel herhalen van de laatste woorden van de kangoeroe.

‘Kipnuggets zijn gepaneerde tofoe,’ zegt de kangoeroe.

‘Gepaneerde tofoe?’ vraag ik. Hè kut.

‘Ga nou maar zitten en eet je gevogelte, jongen,’ zegt de kangoeroe.

‘Op wie heb je gestemd?’ vraag ik onder het eten. Er zijn net ergens verkiezingen voor geweest.

‘Ik heb niet gestemd,’ zegt de kangoeroe.

‘Mag je niet stemmen?’ vraag ik.

‘Ik mag niet en ik wil niet,’ zegt de kangoeroe.

‘Je wil niet stemmen?’ vraag ik.

‘Klopt. Omdat het geen verkiezing is,’ zegt de kangoeroe. ‘Het is slechts een schijnstemming, een democratiedrogbeeld, een volksheerschappelijke fata morgana. En je kunt er donder op zeggen: een dag later heb je verkiezingsuitslag.’

‘Verkiezingsuitslag?’ vraag ik.

‘Het is alsof je naar de supermarkt gaat en daar tussen soepzakjes van Unox en die van Knorr kan kiezen, maar in werkelijkheid zijn ze allemaal van Unilever. Verkiezingen suggereren vrijheid, maar in werkelijkheid, neem maar van mij aan: allemaal kapitalisme, allemaal Unilever, allemaal kip. Omdat ik poedersoep uit een zakje sowieso niet te hachelen vind, zal de merkkeuze in de supermarkt me dan ook aan m’n rooie reet roesten.’

‘Rooie reet?’ vraag ik. ‘Hoe bedoel je dat?’

‘Heb je een gebrek?’ roept de kangoeroe. ‘Zit je altijd zo te pagaaaien? Ook wat de voorvechters van het poedersoeptotalitarisme op alle kanalen verkondigen? Geen alternatief voor poedersoep! Eet meer poedersoep! Geen alternatief voor poedersoep! Walgelijk gewoon.’

‘Weet je wat pas walgelijk is?’ vraag ik en houd een slappe visstick in de lucht. ‘Dit hier.’

‘Ach, ga toch fietsen,’ zegt de kangoeroe brutaal. ‘Vroeger bij de Vietcong aten we dat elke dag. Maar dan zonder korstje.’

Ik kijk hem vragend aan.

‘En zonder vulling.’

‘Vietcong?’ vraag ik.

‘Ach jaaaaa...’ zegt de kangoeroe veelbetekenend. Of eigenlijk weinigbetekenend. Het betekent in principe alles en niets tegelijk. Maar meer het laatste.

Lusteloos prik ik wat met mijn vork in de vissticks.

‘Als je het niet lekker vindt, mag jij de volgende keer weer koken,’ zegt de kangoeroe.

‘De volgende keer?’ vraag ik. ‘Ik kook liever elke keer, geloof ik.’

En nog terwijl ik deze woorden uitspreek en ik een vluchtige grijns over het gezicht van de kangoeroe zie glijden, bekruipt me het gevoel dat dat precies het doel van deze hele exercitie was.